

כנסת דברי סופרים לזכר ח"נ ביאליק, ספר חמישי / בעריכת יעקב כהן ופ. לחובר
(תל-אביב : הוצאת "דביר", ת"ש)

משירי שמשון

א

בדרוך לתמנה

ניסר לראות את מפלת האריה, והנה
עדת דבורים בגוית האריה ודבש.
נירדהו אל פפיו וילך הלוך ואכל.
(שופטים י"ד, ט')

פורע יום שרב על מרתבים זרים,
לא צור, לא צל סביב, עין-מים לא נבטה.
קרמים כעקודים עלפו מצקרים,
ורב ללקת עוד צד בואכה תמנתה.

צעיר וקל יצעד, אף שמש לוהטה
בלעג בוז תנעץ בו רבבות קרנפים.
הה לו נרדה אליו בצמאנו עתה,
שספה חיש כשסע הפפיר ההוא לשנים!

הנפה הנה האות ההוא... הוא סר
לראות נבלת הפפיר. אף מה-זה שם גוגה?
ומה הרמש רב! הנחיל-דבורים זה-שר
או קול מעין נסתר, ימתק ללב יגע?

כלו דרוך לקרב, בדרוך הריקה,
אל שלד-הארי יזנק במלוא און-נער,
חיש קל ישלח ידיו בנפש שוקקה —
והן נוטפות והבתחמה לטהר...

ורגע יתמה-לב: זה דם-חמה נגר
מבין האצבעות. והוא אוכל לשבע
מוזן-האור הוז, ובנצחונו ישקר:
אכן ירד אלי כפיר-חמה מגבה!

ב

בְּסֵלַע צִיטֹם

ויאמרו לשמשון: הלא ידעת, כי מושלים
בנו פלשתים ומה זאת עשית לנו?
(שופטים ט"ו, יא)

הרוח השורק בין הסלעים לא יסגירני.
הלילה הלוחש אורכי לא יעורר.
ומי שגתי יגזל? אחי, עינים יפני.
עיני אף פקוחה אלי פחדם הער.
הו פחד-צבדים גוחן ומתנפח:
מושלים בנו פלשתים, ומה פי נתקומם?
זה מרד-לבבכם לפל, לפל סולח.
אחת רק לא? שא: צונפש מרומם.
אלפי חצי-אויב שלחו אלי בלי-פגע.
פצעני רק חצבכם, תהומות נוקב קלון.
אכן מרחש אתכם פה טוב לי טוב לשקע.
מזחל בקסד צר אבחר החדלון.
אמרתי: חרפתכם בסער-און אגלה,
אף מי איש וזהין לעוררכם ותי?
הו תגני, אלהי, אפל בנד אפלה.
אף אל תתנגני-נא לנפל בידי אחי!

ג

דְּלִילָה

וחליתי והייתי ככל האדם.
(שופטים ט"ו, יז)

כפתיל הנצרת אל מול השלחבת
הייתי רק אמש עמה, אהובי.
אף טרם אור-בקר גפלת כצבד
ואני בלביאה מונקה מפלובי.
מעצר אונים ומפארת שפעת.
אל לב צולתך לא הרקבתי חתר.

אֶתְמוּל עוֹד אִים כְּחִידָה לִי הוֹפְעָתָ.
הַיּוֹם הַפְתָּרוֹן כְּבָר יִדְעָתִי לִפְתָר.

הַתַּל בִּי הִתְלַטָּ. רַק בָּאתָ לְנוֹחַ.
וְאָנִי אֲמַרְתִּי: הַסַּעַר זֶה בָּא.
אֲמַרְתִּי: אֶחָד הוּא אֵינֶן וּבִטּוֹחַ,
מֵעֵין אֱלֹהִים וְאָדָם לֹא נִחְבָּא.

אֵיךְ זֶה יֵאָסֵר אֵל אִשָּׁה וּמִרְגָּע?
אֵיךְ זֶה הַכֶּרֶק בְּמִרוּצוֹ יִעָצֵר?
גְּדוּל הוּא מְרוּת וְגִבּוֹר הוּא מְשֻׁבָּע,
וּלְפָרַע חֲשָׁקוֹ לֹא יְהִי פֹה קוֹצֵר.

הוּ לֹו יִדְעָתִיךָ כְּרַעַם בִּיִצֵר,
כְּאַרְץ רוֹעֵשֶׁת, כְּזֹעֵף תְּהוֹם-יָם!
אֵךְ קָה, כִּי חֲלִיתִי, אֶתְהַבֵּת כְּנֹעַר,
אֶהָה, כִּי הִיִּיתְךָ כְּכֹל הַאָדָם!

ש. ב. ס